

РЕШЕНИЕ

№ 4943

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1778** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу мълчалив отказ на Изпълнителния директор на НАП във връзка с изпълнение на съдебно решение постановено по адм.д. №7795/21г. на АССГ, с което във връзка с подадено заявление вх.№ вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г. е върната преписката за ново произнасяне при съобразяване мотивите на съдебния акт. Изложени са твърдения за нищожност, тъй като от една страна не се е произнасял по същество, а от друга, че не го е направил в определения му от съда срок.

В с.з. жалбоподателя поддържа, чрез процесуален представител релевираните в жалбата твърдения и желае постановяване на съдебен акт в този см.

Ответникът, чрез процесуален представител, заявява недопустимост, респективно неоснователност на жалбата.

Представител на СГП, редовно уведомен не се явява и не взема отношение по жалбата.

От фактическа страна.

Видно от приетите по делото доказателства се усатновява, че жалбоподателят е служител при ответника, който със Заповед № ЗЦУ-993 от 17.07.2020 г. е наложил на В. И. В. дисциплинарно наказание „порицание“, на основание чл. 90 ал.1 т.2, вр. чл.

89, ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл. Заповедта е оспорената пред АССГ, който с решение № 3184/17.05.2021 г., постановено по адм.д. № 8058/2020 г. по описа на съда е отменил заповедта като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила. С молба от 25.05.2021 г. жалбоподателят, която е служител при ответника на длъжност програмист на софтуерни приложения, I степен в сектор I на отдел Разработка и развитие на системите, дирекция ИСМБП, ЦУ на НАП, поискала от ответника да ѝ изплати средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., тъй като заповедта, с която ѝ е наложено наказанието е отменена. Ответникът отказал, тъй като нямало основание за преразглеждане на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения, съгласно вътрешните правила за работната заплата.

Във връзка с това е сезиран АССГ и е образувано адм. Д. № 7795/21г., по което е постановен съдебен акт в следния смисъл: Отменено е писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което на В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е отказано да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г. и е върнато делото като преписка на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходи за ново произнасяне по подаденото от В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] заявление, вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г., в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на дадените в мотивите му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Установява се от приетите по делото доказателства, че след влизане в сила на съдебния акт и получаване на писмо с приложено съдебно решение от АССГ, вх. № 93-00-1243#23 / 08.02.2023 г. в ЦУ на НАП, е бил съставен доклад № 93-00-1243#24 / 13.02.2023 г. от М. Д. - директор на дирекция У. в ЦУ на НАП. В доклада е изложено становище, че следва да се предприемат действия по изпълнение на решението на съда, като средствата за ДВПР на служителката В. В. за трето тримесечие за 2020 г. се определят при спазване на Вътрешните правила за работната заплата в НАП и се изплатят ведно с ДВПР за първо тримесечие на 2023 г. през месец април същата година. Съгласно разпоредбата на чл. 24. ал. 2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, която указва, че ДВПР се изплаща четири пъти годишно - през април, юли и октомври за текущата година и през януари - за предходната година. Разпоредбата е пренесена и в чл. 24, ал. 2 от Вътрешните правила. Предложението е прието от изпълнителния директор на НАП с поставяне на резолюция „да“ върху становището. Служителката е уведомена за съдържанието на становището и за разпореждане на изпълнителния директор на НАП с писмо изх. № 93-00-1243#25 от 16.02.2023 г.

Със заповед № ДВПР-19 от 18.04.2023 г. на изпълнителния директор на НАП са определени възнаграждения за постигнати резултати на директорите на териториални дирекции и служителите от Централно управление на НАП за първо тримесечие на 2023 г., като на 426ти ред е посочено определеното допълнително възнаграждение на В. И. В. в размер на 2 290 лв. Посоченото основание за изплащане на сумата е „средствата са определени за 3-то тримесечие на 2020 г., в изпълнение на Решение № 3858 / 10.06.2022 г. на Административен съд - София град по адм. д. № 7795 / 2021 г. , потвърдено от ВАС". Определеното ДВПР е изплатено на служителката през месец април, видно от представената по делото разпечатка (общо получено ДВПР в размер

4646 лв., ведно с определеното за текущото тримесечие ДВПР в размер на 2356 лв.).

От правна страна.

По наведените доводи за недопустимост – същите са неоснователни. При така възприетата от съда фактическа обстановка, съдът намира, че доколкото със съдебното решение органа е бил задължен да се произнесе с административен акт, то съдебното решение не се ползва с изпълнителна сила, в какъвто смисъл са доводите на жалбоподателя, а реда за защита срещу повторно формиран мълчалив или незаконосъобразен отказ е посочения в чл. 177 ал.2 от АПК – съдебно обжалване и императивно основание за обявяване на неговата нищожност.

Поради това, съдът намира, че жалбата е допустима и възраженията на ответинка в този смисъл са неоснователни.

По същество.

Относно твърденията за формиране на мълчалив/изричен отказ, следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. За да е приложима тази норма следва да са налице следните кумулативни предпоставки: 1./ наличие на влязло в сила съдебно решение, с което са разпоредени определени права и задължения, които обвързват длъжностно лице или административен орган; и 2./ постановени актове или извършени действия, които да противоречат на това решение.

В случая тези предпоставки не са налице, доколкото съдебно решение No 3858 постановено по адм. дело No 7217/2018 г. по описа на ВАС е окончателно и е влязло в законна сила на датата на постановяването му и с него е върната преписката на компетентния за това приходен орган за произнасяне по подаденото от дружеството искане и който да извърши преценка и изложи самостоятелни мотиви по съществуващото на искането за възстановяване. От приетите по делото доказателства се установява, че в рамките на законовоопределения, респ. определения от съда срок, ответника се е произнасял, поради това и произнасянето му, адм. орган не е формирал мълчалив отказ, поради което и не е налице нищожност на основание чл.177, ал. 2 от АПК, като противоречащ на влязло в сила съдебно решение.

Съответствието на акта с материалния закон и неговата цел следва да бъде преценено при тълкуване чл.177, ал.2 във връзка с чл.173, ал.2 от АПК. При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да

бъдат санирани“ /ТР No 3/16.04.2013 г. по т.д. No 1/2012 г. на ВАС, ОСК/. Не се установява и факта, касаещ издаването на акта да е извършено в противоречие с дадените чрез тях задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Съгласно чл. 177, ал. 2 от ЗУТ „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни“, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Предпоставка за приложението на разпоредбата на чл.177, ал.2 от АПК е волеизявлението на органа след влизане в сила на съдебното решение да е със същото съдържание като отменения, т.е. да е налице тъждество както в разпоредените права и задължения, така и във фактическото основание. в този смисъл не се установи по делото, да е бил издаден акт с различен от указания от съда предмет.

С оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от АПК, цитираното решение има сила на присъдено нещо между страните по делото, а в случаите, когато оспореният акт е отменен, съдебният акт има действие по отношение на всички. При наличието на тези обстоятелства и конститутивното действие на съдебното решение административният орган е следвало да зачете материалноправната промяна, настъпила с влизане в сила на съдебния акт, което е и направил издавайки заповед № ДВПР-19 от 18.04.2023 г. с която са определени възнаграждения за постигнати резултати на директорите на териториални дирекции и служителите от Централно управление на НАП за първо тримесечие на 2023 г., като на 426ти ред е посочено определеното такова на В. И. В. в размер на 2 290 лв. Посоченото основание за изплащане на сумата е „ средствата са определени за 3-то тримесечие на 2020 г., в изпълнение на Решение № 3858 / 10.06.2022 г. на Административен съд - София град по адм. д. № 7795 / 2021 г. , потвърдено от ВАС". Определеното ДВПР е изплатено на служителката през месец април, видно от представената по делото разпечатка (общо получено ДВПР в размер 4646 лв., ведно с определеното за текущото тримесечие ДВПР в размер на 2356 лв.).

Поради изложеното жалбата на ответника е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължат разносък за юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 100 лв.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу мълчалив отказ на Изпълнителния директор на НАП във връзка с изпълнение на съдебно решение постановено по адм.д. №7795/21г. на АССГ, с което във връзка с подадено заявление вх.№ вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г. е върната преписката за ново произнасяне при съобразяване мотивите на съдебния акт.

ОСЪЖДА В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на НАП ЦУ сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му пред ВАС.

СЪДИЯ: